Řečické zajímavosti

Číslo 4
Ročník: XXXVI Datum: 12. 12. 2011 Cena výtisku: 10,- Kč vč. DPH

Vážení čtenáři,
redakční rada Řečických zajímavostí vám přeje příjemné prožití svátků vánočních a do nového roku hlavně zdraví, štěstí, spokojenost, osobní i rodinnou pohodu.

Nítovice se dočkaly nového kříže

V sobotu 8. října se nítovičtí rodáci, příznivci a přátelé sešli u příležitosti vysvěcení nového kříže u cesty na Řehořinky. Deštivé odpoledne nám moc nepřálo, ale kolem druhé hodiny se najednou sešlo více než padesát nítovických patriotů, kteří přivítali návrat historického dřevěného kříže na jeho původní místo. Tento projekt se uskutečnil za podpory nadace ČEZ.

Po jeho vysvěcení P. Mgr. Janem Špačkem jsme se odebrali po nově opravené silnici do místní klubovny, kde na nás čekalo teplo a pohoštění připravené místními ženami v čele s paní Broučkovou, které patří naše poděkování. Hudba Ing. Karla Macha podtrhla sváteční náladu celé akce a završila toto mimořádné odpoledne.

Obnova válečných hrobů na místním hřbitově

Málokdo ví, že na místním hřbitově jsou pochováni též ruští zajatci z první světové války, kteří zemřeli v našem městě a okolí ke konci války. Jedná se o Fridolina Bujaju, narozeného r. 1880 a Vasila Fadějeva, narozeného r. 1890. Oba dva zemřeli na konci roku 1918 zřejmě na španělskou chřipku, která v té době kosila obyvatelstvo Evropy ve velkém.

Označení jejich hrobů bylo již po mnoha letech nečitelné a je zásluhou Vladimíra Klimeše, že za podpory města zajistil nové označení hrobů mrtvých vojáků, kteří odpočívají daleko od své vlasti – je symbolické, že se tak stalo ve stejné době, kdy se v ruském Čeljabinsku odhalil pomník našim legionářům, kteří padli při návratu do vlasti přibližně ve stejné době.

Výstavba školní družiny pokračuje

Po založení poměrně komplikovaných základů stavby kvůli skalnatému podloží se rozběhla vlastní stavba. Kamiony převezli několik nákladů obvodových cihelných bloků a v současné době jsou již položeny stropy v přízemí a pokračuje vyzdívání prvního patra. Celá stavba má být hotova v červenci příštího roku a sloužit by měla od začátku nového školního roku.

Mladí řečičtí fotbalisté dostali nové branky

V pondělí 5. 12. 2011 proběhlo v Českých Budějovicích slavnostní předání nových přenosných fotbalových branek, pořízených díky podpoře Jaderné elektrárny Temelín a Jihočeského kraje.

Naše město obdrželo dvě nové bezpečnostní branky, které se obtížně převracejí díky posunutému těžišti a nehrozí tudíž riziko úrazu, jak se v posledních letech několikrát stalo. Setkání se zúčastnil hejtman Jihočeského kraje Jiří Zimola a dva bývalí internacionálové Antonín Panenka a Karel Dobiáš, kteří také nové branky vyzkoušeli. Nikoliv však střelbou, ale chytali penalty mladých fotbalistů SK Mladé.

Po oficiální části jsme s oběma internacionály poseděli v příjemné debatě a dověděli jsme se spoustu zajímavostí ze zákulisí našeho fotbalu.

Nové branky jsou již na našem hřišti a město je předá mladým fotbalistům do užívání.

MVDr. Petr Nekut

Nová radnice

Dobrý den,

chtěl bych se Vám touto formou lépe představit a zároveň vysvětlit, proč si myslím, že nová radnice je pro Vaše město nutností a proč je vhodnější, aby se stávající objekt zboural a na jeho místo postavil objekt nový.

Co je posláním nové radnice ve Vašem městě a jaké jsou trendy zejména na jih a na západ od našich hranic? Proč by se lidé měli více zapojovat do kulturního života své obce, proč by si měli více vážit svých tradic a méně koukat na televizi? – o tom všem je tento malý zápas o podobu Vaší nové radnice.

Radnice už dávno není jen „úřadem“. Stává se důležitou součástí komunitního života obce. Proto se dnes na půdu radnice stěhují klubové a spolkové činnosti, kulturní aktivity všeho druhu, kroužky, poradny, knihovna – jednoduše celý arzenál volno-časových aktivit, vhodně doplněných kavárnou či občerstvovacím koutkem s automaty na teplé i studené nápoje.

Složení těchto aktivit se dnes stává nejenom profilem každého člověka, ale také vizitkou každé obce. Ne náhodou se dnes lidé profilují už ne podle toho, co mají, ale co a jak dělají!

Radnice si fyzicky za poslední dobu „odložila“. Už to nejsou masivní a nabubřelé paláce, ale spíš lidsky vlídné budovy lákající vstoupit dovnitř. Měl by to být více průhledný objekt – otevřený doslova celé obci, který by jako bezpečný maják vždy svítil dlouho do noci. Každý by si tam měl něco pro sebe najít.

Měl by být také komunikační nástroj pro mnohé lidi - je tam Czech Point, budou tam lidé připravení poradit. A měly by tam být také prostory pro zábavní

formu vzdělávaní s dětským koutkem pro zaneprázdněné maminky, které si odskočí na hodinu angličtiny.

Je to vlastně taková víceúčelová budova, která je neustále v provozu, pulzujícím životem města. Ten se změnil za posledních 200 let (kdy byl původní objekt postaven) možná i více než bychom si všichni přáli. Rekonstrukce stávající budovy je nemyslitelná už jenom z toho důvodu, že se tam navrhovaný program sestavený z úřadu, knihovny, vstupní haly a víceúčelového sálu prostě nevejde!
Nový objekt nejenom, že musí být otevřenější – víc a větších oken, ale také musí daleko aktivněji „vstoupit“ do prostoru náměstí – ne ho jenom rámovat. Prostor náměstí J. Hrubého je obrovský - obchody, služby a hospody kolem něho rozmístněné ale nestačí na to, aby z něho vytvořily příjemný a živý veřejný prostor. Průhlednost radnice na přízemí pomůže lépe vyjádřit princip demokratické otevřenosti veřejné správy, ale taky lépe zapojí objekt a v něm probíhající činnost do prostoru náměstí. Bude dobře vidět do něho a zároveň i z něho.

Vzhledem k víceúčelovosti radniční budovy a množství překrývajících se aktivit budoucího komunitního domu je důležité, aby navržené prostory byly dostatečně flexibilní – to znamená, aby se daly použít pro různé účely – od modelářského kroužku až po setkání důchodců. Tomuto požadavku starý objekt s jeho masivními zdmi a nevhodným rozmístěním místností již nevyhovuje. Nový objekt musí být bezbariérový, aby byl bez problému přístupný co nejvíce lidem všech věkových skupin. Zachování stávajícího objektu neumožňuje zpřístupnit místnosti na přízemí bez překonání schodů.

Myslím si, že Řečice potřebuje otevřenější občanský prostor, dost inspirativní pro staré, ale provokující i mladé. Ti jsou nakonec vždy tím nejdynamičtějším prvkem domácí komunity a je nutné je udržet doma ve městě.

Sociální situace se prudce za posledních dvacet let změnila. Lidé mají zdánlivý pocit informovanosti, kterým nebezpečně nahrazují svoji vlastní touhu po seberealizaci. Stávají se na pravidelném příjmu informací z internetu závislí – upadají do pasivity, která je vyděluje ze společnosti - z vlastní komunity. Život se najednou stává pustý.

Potřeba občanského fóra v obci je nenahraditelná pro nastartování zdravého sociálního života. Bez veřejného prostoru město nefunguje. Veřejným prostorem ale Náměstí Jaromíra Hrubého není. Je to jenom prázdný prostor mezi domy. Tak nějak chybí, čím ho naplnit. Většinu času zeje prázdnotou. Zachováním historického objektu, který by nutně musel projít náročnou rekonstrukcí, by se tedy na této situaci nic nezměnilo.

Knihovna ve dvoře rekonstruovaného objektu obehnaného vysokou zdí, by sice poskytla studijný klid svým návštěvníkům, nepřinesla by však nic nového do veřejného prostoru v centru Kardašovy Řečice a tak by to byla, myslím, promrhaná šance.

Je také všeobecně známé, že rekonstrukce pro její nepředvídatelnost, je finančně náročnější než novostavba, která ctí měřítko a strukturu náměstí, přitom však může mnohem lépe reagovat na nové požadavky takové instituce jakou radnice v Kardašově Řečici chce být.

A proto si myslím, že rozhodnutí představitelů města zbourat starý objekt a postavit novou radnici je krok správným směrem.

Ing. arch. Peter Sticzay Gromski

„ Bourat či nebourat „ – jaká bude další budoucnost historického objektu radnice v Kardašově Řečici

Záměr rekonstruovat historickou budovu radnice Města Kardašova Řečice trvá několik let. Již v roce 2007 náš projektový ateliér vypracoval studii na možné úpravy a přestavbu objektu s využitím pro prostory městského úřadu.

V té době toto řešení nenašlo u představitelů města pochopení, ale ne z důvodů „ nevhodného ekonomického a funkčního řešení“, ale z konkrétních obav ze zachování „ vlhkých tlustých zdí a tmavých starých kanceláří “.

Na naši argumentaci o nutnosti zachování historické dominanty dotčeného území náměstí vzešla myšlenka „ objekt zbourat a postavit jeho repliku !!“

K vyvrácení tohoto názoru a pochopení historické hodnoty objektu radnice jsme požádali o nezávislé stanovisko uznávaného odborníka na historickou architekturu Ing. arch. L. Svobodu z Pardubic. Ten vypracoval stavebně historickou rešerši radnice, kterou si v plném rozsahu můžete přečíst na webových stránkách města K. Řečice a to v rámci diskuse k nové radnici.

Cituji závěr z posouzení: „**Jedná se o velmi dobře dochovanou stavbu klasicistní radnice z let 1822-25, dominantu náměstí, s hodnotnou, převážně klenutou dispozicí a kvalitním, byť střídmým zevnějškem. Náhradu radnice za kopii proto zásadně nedoporučuji, naopak se přimlouvám za šetrnou rekonstrukci.“**

Bohužel tento názor nebyl taktéž vyslyšen a vypracovaná studie na rekonstrukci objektu radnice pro účely provozu městského úřadu zůstala „na papíře v šuplíku“. Letošního roku jsem byl vyzván k vypracování architektonického konceptu a podání nabídky na zhotovení „**Kompletní projektové dokumentace pro výstavbu budovy Městského úřadu a městské knihovny v Kardašově Řečici“**.

Oficiální součástí zadavatelských podmínek pro vypracování konceptu byla nejen výše zmíněná stavebně historická rešerše, ale i rozšířené nové dispoziční a plošné požadavky pro návrh. Jednalo se o umístění vlastního provozu městského úřadu (8 kanceláří včetně zázemí), dále o prostor nové městské knihovny (v rozsahu 250 - 350 m^2 umístěné nejlépe v jednom podlaží) a nakonec víceúčelového sálu s plochou cca 70 m^2 se zázemím. Rozšíření stávající budovy radnice přístavbou do dvora bylo omezeno zachováním stávajících dvorních objektů a jejich provozu (k použití cca 7- 8 m). Bohužel, důsledné naplnění takto stanovených podmínek ve své podstatě neumožňuje smysluplnou rekonstrukci objektu a **předurčuje jeho demolici.** I přes tuto skutečnost jsme se v návrhu našeho atelieru snažili držet linie či koncepce zachování co největší části stávajících historických konstrukcí (na úkor kvality nové dispozice) a pokusit se **zachovat <u>Genia loci – ducha místa</u>**. Tento přístup k historickým objektům města

je adekvátní nejen dle našeho názoru, ale i dle vyjádření větší části účastníků ankety probíhající na webových stránkách města.

Historické pohledy náměstí s radnicí

Bezmála 200 let starý objekt radnice, který byl a je historickou dominantou řečického náměstí je zapotřebí spíše zvelebit a ne zbourat. Vždyť zasahoval do života téměř osmi generacím obyvatel Kardašovy Řečice, umožněme mu to i nadále. Úcta k historii, tradici a stavebnímu umění našich předků je synonymem naší doby.

Zachovejme architektonicko urbanistický význam historického objektu radnice pro Náměstí Jaromíra Hrubého, město Kardašovu Řečici a především pro jeho občany.

Ing. arch. Miroslav Hájek a
kolektiv H.projekt J. Hradec

PS.
Obavy z „vlhkých tlustých zdí“ přenechejme odborníkům a používaným novodobým materiálům k sanaci a dodatečné izolaci původních konstrukcí. Pro ty jenž nevěří. Doporučuji návštěvu právě dokončených rekonstrukcí historických objektů Muzea fotografie a Muzea jindřichohradecka v nedalekém Jindřichově Hradci. Na realizaci projektu jsme se spolupodíleli.

PSS.
Návrh našeho řešení se zachováním historického výrazu

Kardašovořečická radnice

Budova kardašovořečické radnice je prostou a neokázalou stavbou, o jejíchž přednostech a kvalitách by nebylo nutno ani možno diskutovat, pokud by se nejednalo o její hrozící demolici. Přitom důvod proč by se měla bourat je mi stále naprosto nejasný. Její výstavba spadá do doby, kdy Kardašova Řečice zastávala mnohem významnější postavení než v dnešní době, proto bych se přimlouval, abychom k ní přistupovali s pokorou a nahlíželi na ní přísně v kontextu místních poměrů. Jedná se totiž stále o jednu z nejvýznamnějších řečických staveb, která si navíc zcela ojediněle zachovala svůj původní historický ráz.

Dnešní podobu zastavění, na daleko starším půdorysu našeho dvojměstí, získala Řečice až na přelomu 18. a 19. století, zejména pak po třech zničujících požárech v prvních desetiletích století 19. Přerod na městský charakter proběhl snad ještě o něco později během 19. století, ale jen v tom krátkém úseku mezi velkým náměstím (podle mé babičky „rynkem“) a malou stránkou.

Výstavba většiny městských budov včetně radnice tudíž spadá do převratného historického období spjatého mimo jiné s osvícenstvím a obrozenectvím, které vyústilo v postupnou občanskou emancipaci, projevující se ve stavební kultuře historismem. Stávající radnice byla po požáru staré vystavěna na nové parcele a shodou okolností, nebo spíše v důsledku vzrůstajícího občanského sebevědomí, ve význačné strategické pozici v centru jižní fronty velkého náměstí. Jednopatrová robustní budova s vysokou střechou dosud výrazně převyšující okolní stavby přiléhá k sousednímu domu štítovou stěnou, tak aby bylo umožněno, nebo dokonce iniciováno jeho možné budoucí navýšení o další podlaží. Tímto gestem je pravděpodobně zdůrazněn záměr mít radnici jako řadový dům a ne solitér, snad protože rozvážnost a skromnost byly tehdejšími občanskými ctnostmi. Z téhož důvodu je i klasicismus, sloh té doby, ve kterém byla radnice postavena, velmi střízlivý. Nevýbojné varianty historizujících forem jsou ostatně většině tehdejších řečických staveb vlastní.

Velmi opatrný tradicionalismus lze sledovat třeba i u klenby lodě zdejšího kostela znovu vystavěné, po zničujícím požáru, ve stejném období. Pro dokreslení historických souvislostí stojí za připomenutí, že v našem nejbližším okolí, v Jindřichově Hradci, jsou dvě velmi významné klasicistní budovy ze stejné doby jako naše radnice, obě postavené rodinou tiskaře, vydavatele a pozdějšího starosty Aloise Landfrase. Totiž jeho slavná tiskárna, ale i vila se zahradou.

Klasicistní budova řečické radnice je při zběžném pohledu zdánlivě nevýraznou stavbou, což zřejmě vzbuzuje mylný dojem, že je bezcenná. Jednopatrová, částečně podsklepená budova s vysokou sedlovou střechou, zakončenou do Veselské ulice (Palackého) valbou má rozložitou hlavní fasádu s vchodem, umístěným přesně do geometrického středu jižní strany náměstí.
Protože se nedochovaly původní plány a nebyl proveden stavebně historický průzkum, můžeme vnímat a popisovat pouze to, co vidíme. Hlavní průčelí je trojdílné, devítiosé, dvoupodlažní s mělkým trojosým rizalitem ve středu fasády. Jsou zachované mělce profilované římsy, rustika na meziokenních pilířích v přízemí i hladký sokl. Poslední stavební úpravou, kterou bylo osazení oken do

vnějšího líce, se fasádě vrátila její původní plochost, barevná úprava pak překryla nedokonalé detaily její profilace. Z dnešního pohledu na historické objekty se však jeví být mnohem atraktivnějším vnitřní uspořádání a vybavení budovy. Konstrukční i prostorová logika stavby, zejména zajímavý klenbový systém, je stále dobře čitelná a neporušená, přestože je pro laického pozorovatele nebo návštěvníka matoucí její celková zanedbanost.

Díky tomu však zatím nedošlo k nevratným úpravám, které obvykle odstraní nejen autentičnost, ale především přehlednost a jednoznačnost původního řešení. Neodolatelným pokušením bývají ataky na klenby a klenuté prostory, které bývají nesmyslně rozpříčkované, různě ubourávané a v krajním případě stržené. V našem případě byly „jen“ vybourané všechny původní dveře a okna, překryty všechny podlahy a schodišťové stupně a provedené další utilitární úpravy.

Stav, ve kterém se dnes radnice nachází je dlouhodobě neudržitelný. Protože však její nosné i nenosné konstrukce zjevně nevykazují statické ani stavebně fyzikální poruchy, nevidím důvod pro její bourání, ale je možno ji pomocí promyšleného návrhu postupně a nenásilně obnovit. Standardní klasicistní dispozice nabízí dostatek atraktivních prostorových příležitostí pro splnění většiny současných požadavků. Chybějící prostory jako například radniční sál se zázemím, nebo racionálně řešenou knihovnu lze umístit do podkroví, nebo k budově přistavět. Co však naše radnice zajisté postrádá, jsou obvyklé radniční atributy, kterými jsou věž a loubí.

Věřím, že rozvážným přístupem lze docílit velkolepého mnohavrstevného účinku, bez ztráty historické budovy, a přitom získat soudobou víceúčelovou radnici.

Rád bych připomněl, že Řečice není kulturní pustina, která by potřebovala kolonizátory nebo misionáře. Stačí jen navázat na velmi bohatou a v mnohém originální historii. Nakonec velmi časná výstavba naší radnice je toho dokladem.
V našem městě byl například vždy pestrý společenský a spolkový život, jak se můžeme dočíst v Místopise…, který je ojedinělým a bezkonkurenčním fenoménem. Nedovedu si představit prostorové požadavky, které by nemohla poskytnout zrekonstruovaná a dostavěná radnice. Druhá půle 20. století po sobě zanechala mnoho trosek. Je na řečických občanech, aby tuto již téměř dokonanou demontáž Řečice jako města zarazili. Obávám se, že víc příležitostí už nebude.

Na přiložených historických snímcích dnes již zmizelé Řečice je patrné jak velké a nenahraditelné ztráty jsme postupnými demolicemi utrpěli. Věřím, že ke stejnému názoru jako já dojdou i odpovědní představitelé obce, že momentálně žádné další bourání staveb už není možné.

Dále viz: návštěvní web řečické radnice, jindřichohradecký deník (diskusní příspěvek k článku z 23. 6. 2011)

Ing. arch. Jan Němec

SPOZ

(Sbor pro občanské záležitosti)

V sobotu 3. 12. 2011 přivítala předsedkyně sboru pro občanské záležitosti paní Jana Chvojková nejmladší občánky Kardašovy Řečice a okolí.

Barbora Dubová
Štěpán Mach
Petr Pospíšil
Karolína Trníková
Kristýna Hodková
Eliška Kubíčová
Jakub Lorenc
Clarke Nathaniel Rupp
Natálie Hasilová
Zuzana Šímová

Ve čtvrtém čtvrtletí roku 2011 oslavili nebo ještě oslaví svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

Miroslava Jirků
Hana Vítová
Stanislava Nekolová
Marie Nováková
Božena Bartůšková
Stanislav Pavlík
Eva Kozlová
Jarmila Ondřejová
Marta Havlová

Pavel Bělský
Jarmila Lexová
Marie Hesová
Marie Koubková
František Běhounek
Vlasta Machová
Terezie Mrtvá
Zuzana Vrabcová
Marie Kukačková

Přejeme všechno nejlepší a do dalších let mnoho zdraví!

Evidence obyvatel

K 6. 12. 2011 je celkový počet obyvatel v Kardašově Řečici 2325 (1155 mužů a 1170 žen). Z toho samotná Řečice má 2154, Mnich 83 a Nítovice 88 obyvatel. Průměrný věk: 39 let u mužů a 42 let u žen.

Od začátku roku se přistěhovalo 83 nových občanů, odhlásilo se 35 lidí. Narodilo se nám 28 občánků a zemřelo 20 spoluobčanů.

Nejčastější jména v Kardašově Řečici:

Jiří - 100	Marie - 99
Jan - 80	Jana - 68
Petr - 78	Hana - 37
Josef - 50	Lenka - 33
František - 50	Petra – 28

Nejčastější příjmení v Kardašově Řečici:

Novák - 28
Nováková - 26
Mach - 18
Machová - 12
Sedláček - 14
Sedláčková - 10
Dvořáková – 11

Informace k vydávání občanských průkazů (OP)

V souvislosti s přechodem na výrobu nového typu občanského průkazu lze požádat o vydání stávajícího typu OP se strojově čitelnými údaji nejpozději do 14. 12. 2011 v Jindřichově Hradci - pouze občané s trvalým pobytem ve správním obvodu Jindřichův Hradec. Od 14. 12. 2011 do 31. 12. 2011 je pracoviště v Jindřichově Hradci z technických důvodů uzavřené. Od 2. 1. 2012 lze požádat o nový OP pouze v Jindřichově Hradci.

Jana Chvojková, Zdeňka Bzonková

N E P Ř E H L É D N Ě T E !

Vánoční koncert Komorního sboru a orchestru Frankfurt – Praha

Ve čtvrtek 29. 12. 2011 v 18 hodin opět po roce přivítáme v našem městě **Komorní sbor a orchestr Frankfurt - Praha** na tradičním vánočním koncertě. Velký sál kulturního domu bude hostit téměř osmdesát špičkových umělců z několika zemí včetně Japonska. Máme ještě v živé paměti jejich loňské vystoupení, které bylo zcela mimořádným a ojedinělým zážitkem. I letos bude dirigovat **Jan Polívka.**

Srdečně všechny zveme!

Vstupné dobrovolné. Těšíme se na Vaši účast.

V pátek 6. ledna 2012 od 18 hodin pro vás v rámci již pravidelného **„Tříkrálového koncertu “** vystoupí v kostele sv. Jana Křtitele jindřichohradecký smíšený pěvecký sbor Smetana. Kromě oblíbených koled provede tentokrát Českou mši vánoční J. J. Ryby Hej mistře.

Na sobotu 21. ledna 2012 připravujeme tradiční **Setkání seniorů**, v sále kulturního domu vystoupí žáci MŠ i ZŠ jakož i aerobic team „Janči Andílci“, k tanci a poslechu zahraje „Řečická kapela“ ing. Karla Macha, chybět nebude občerstvení a pořádná porce povánoční pohody!

Vánoce v mateřské škole

Vážení čtenáři, blíží se Vánoce, svátky, které by měly být ve znamení klidu a spokojenosti. My v mateřské škole připravujeme pro děti spoustu aktivit a všichni se snažíme navodit dětem tu krásnou vánoční atmosféru.

Všechny paní učitelky vánočně vyzdobí třídy, před školkou si děti mohou prohlížet dřevěný betlém. První, na co děti netrpělivě čekají, je návštěva Mikuláše, anděla a čerta. Samy si vyzdobí šatny a třídy výtvory čertíků, andělů a Mikulášů. Učí se nejrůznější básničky, písničky, říkadla a pohybové hry. Mikuláš s andělem nadělují všem dárky a čert, kterého přivedou, je moc hodný a na děti se vůbec nezlobí.

V rámci spolupráce školy s rodiči připravujeme každoročně Tvořivé odpoledne, kde si děti společně s maminkami a tatínky vyrobí svůj malý dárek. K vánoční atmosféře tohoto odpoledne neodmyslitelně patří koledy a ochutnávka vánočky.

Po celý adventní čas jsou slyšet ze tříd koledy, děti vyrábějí nejrůznější ozdoby, vánočně kreslí a malují, „píší“ Ježíškovi svá přání. Paní učitelky je hravou formou seznamují s historií Vánoc, s lidovými zvyky a tradicemi. Nejstarší děti každoročně jezdí vlakem do Jindřichova Hradce, aby se podívaly na krásné Krýzovy jesličky.

Před Vánocemi nezapomínáme ani na zvířata. Děti nosí „vánoční nadílku“ v podobě kaštanů, žaludů, jablíček, mrkví, semínek, zvířátkům do krmelců k lesu.

Jako každý měsíc shlédnou děti ve školce divadelní představení, tentokrát s vánoční tematikou.

Nejvíce se však děti těší na to, jestli nás navštíví Ježíšek. Den před vánoční besídkou ozdobí společně s paní učitelkami stromeček a pilně si opakují vánoční koledy. Konečně nastane ten den, kdy děti přijdou do slavnostně vyzdobené třídy, paní kuchařky jim napečou cukroví, znějí koledy a všichni si užíváme tu neopakovatelnou atmosféru. Po sladké svačině se děti scházejí v jedné třídě, kde si zazpívají koledy za doprovodu varhan, zarecitují si vánoční básničky a netrpělivě čekají, jestli najdou pod stromečkem nějakou nadílku. Zazvoní zvoneček a děti s rozzářenýma očima pokukují pod stromeček. Všechny dárky, které tam najdou, se honem musí rozbalit a vyzkoušet. Během dopoledne se děti z jednotlivých tříd navštíví a podívají se, co Ježíšek nadělil jinde. Paní kuchařky jim připraví k obědu řízek a „koledu“, ovoce a sladkosti.

Jak jsem již napsala na začátku, Vánoce se blíží. Ale současně se přiblížil i konec roku. A to je doba, kdy bych chtěla poděkovat. Poděkovat v první řadě všem zaměstnancům školky za jejich práci. Paním učitelkám za vzornou péči o děti, paním kuchařkám a uklizečkám za práci, bez které by školka nemohla dobře fungovat.

Děkuji také všem sponzorům, kteří přispívají k financování některých aktivit školky a pomáhají plnit přání dětí.

Děkuji rodičům za spolupráci, podporu a za důvěru, kterou v nás mají. Protože jedině spoluprací školy a rodiny můžeme dosáhnout kvalitní výchovy a vzdělání našich nejmenších.

V neposlední řadě děkuji také městskému úřadu za spolupráci a pomoc jak finanční, tak formou údržby celého areálu školky.

Vám všem, vážení čtenáři, přeji krásné prožití vánočních svátků a spokojený nový rok.

Mgr. Dana Machová

Nový školní rok v aerobic teamu Kardaška

I v tomto školním roce pokračujeme s cvičením aerobicu v našem městě. Tentokráte s malými změnami. Změnil se nejenom název našeho teamu, ale i počet děvčat, která v něm cvičí. Z původního názvu „Aerobic team Janči andílci“ vznikl „Aerobic team Kardaška“.

Tento školní rok cvičí v našem teamu 10 děvčat a sice Simona Bartošová, Adéla Blažková, Věra Čejková, Eliška Kočová, Pavla Koubová, Kateřina

Ledvinková, Kristýna Machová, Veronika Martincová, Nela Nováková a Martina Zemanová.

V současné době nacvičujeme novou sestavu, se kterou poprvé vystoupíme dne 21. ledna na Setkání seniorů. Dále nás můžete vidět během měsíce ledna a února na plesech a dalších společenských akcích v Kardašově Řečici a okolí. Současně se také pilně připravujeme na závody v aerobicu, které se budou konat na jaře příštího roku a doufáme, že se nám podaří navázat na úspěchy z minulého roku.

Malé změny nastaly i v teamu mladších děvčat. Pro tento školní rok jsem se rozhodla, že zkusím nacvičit sestavu i se skupinkou mladších děvčat, aby si i ony mohly vyzkoušet, jaké to je, vystupovat před větším množstvím lidí. O tom, jak se nám podařilo tuto sestavu nacvičit, se můžete přesvědčit také 21. ledna na Setkání seniorů.

Jana Müllerová, trenérka

Židovská obec v Kardašově Řečici
(Naše dny se naplnily – Z historie Židů v jižních Čechách) dokončení

Židovská čtvrť vznikala postupně na vykázaném místě zvaném Obecnice, na Dolní (též Malé) straně, tj. ve východní polovině městečka. Jejím základem byly zřejmě tři obecní (městské) domky, poprvé zmiňované roku 1654. Do konce 17. století byl v jejich sousedství vystavěn pro židovské nájemníky ještě nejméně jeden další domek, do roku 1714 snad další čtyři (včetně obytné synagogy) a v roce 1755 už tvořilo tuto malou „třetí čtvrť“, zvanou stále Obecnice, 10 přízemních domků. Čtvrť se rozkládala mezi dnešní Hradní ulicí a potokem Řečicí, jihozápadně od Malostranského čili Malého náměstí (tj. dnešního nám. Svobody), jižně od Polákovy uličky (která propojuje Dolní stranu s jižním okrajem Velkého náměstí, tj. dnešního nám. J. Hrubého). Šlo o kompaktní **ghetto**, přístupné od východu (od Hradní ulice) dvěma krátkými uličkami či mezerami mezi křesťanskými domy. Hlavní z těchto vstupů byl symbolicky označen „hraničním drátem“ (který vymezoval hranici ghetta), nataženým mezi protějšími domy ve výši jejich štítů.

Všechny židovské domky měly nejpozději od roku 1771 římská popisná čísla I až X a patřily městu. Další tři domy s římským číslováním však stály mimo ghetto: čp. XI dostala vrchnostenská vinopalna (provozovaná, obývaná a v 18. století dočasně i vlastněná židy), stojící na Horní straně, při jižní straně ulice spojující severní okraje náměstí J. Hrubého a nám. Svobody (pozdější čp. 409 v dnešní ulici Jablonského). Čp. XII a XIII stály ve východní části Dolní strany, až na konci tehdejší zástavby Hradecké ulice; na místě těchto dvou domků však byly už po roce 1800 nově postaveny domy čp. 177 a 178, patřící křesťanským řemeslníkům. V roce 1828 proto existovalo pouze 11 domů s římským číslováním. Z nich pět patřilo stále městu, jeden vrchnosti (vinopalna), jeden křesťanskému sousedovi, ale tři domy mezitím legálně získali i první židovští majitelé: rodiny Feiglova, Rablova a Sternova.

Velmi hustá a na rozdíl od ostatních čtvrtí půdorysně chaotická zástavba ghetta nevyhovovala po hygienické stránce, ale především byla nebezpečná z požárních důvodů. To si městská rada uvědomila zvláště po katastrofálních požárech Dolní strany v roce 1814 a Horní strany v roce 1820. Proto město později nepovolovalo opravy zchátralých budov v židovské čtvrti a po roce 1830 zde dokonce nařídilo demolici tří sousedících městských domků – čp. IV, IX a X. Jejich zbořením vzniklo uprostřed ghetta drobné trojúhelníkové náměstíčko, které odhalilo dosud zakryté severovýchodní průčelí synagogy a stalo se novým urbanistickým středem židovské čtvrtě.

V té době se už některé rodiny postupně stěhovaly ze stísněného ghetta do jiných částí města, kde si směly (se svolením úřadů) pronajímat byty nebo výjimečně i koupit celý domek (např. rodina Steinova čp. 8 v ulici Jablonského). Některé patrové městské domy však židé také nově vystavěli a jako nájemníci obývali (např. už v letech 1814-20 v ulici Jablonského, v Hradecké ulici, ale i na náměstí J. Hrubého): dosud platné feudální nařízení, které židům v podstatě zakazovalo nabývat nemovitosti, se dalo obejít tím, že tyto novostavby podle nájemních smluv ještě i v dalších desetiletích formálně patřily křesťanským měšťanům, kteří poskytli pozemky na jejich stavbu.

Teprve ústavní patent ze 4. března 1849 definitivně zrušil ghetta jako okrsky povinného soustředění židovských obyvatel, kterým nově umožnil svobodné stěhování a legální bydlení (ovšem pouze v nájmu) v jakékoliv části kterékoliv obce. Právo neomezeně nabývat domovní majetek pak získali židé až v roce 1852. Toto právně kodifikované zrovnoprávnění vedlo k tomu, že židovské rodiny postupně opouštěly drobné domky v bývalém ghettu a rozptýlily se po celé Kardašově Řečici, ale stěhovaly se také do větších průmyslových měst.

V roce 1863 postihla židovskou čtvrť těžká katastrofa. Při požáru 18. května tu všechny domky i se synagogou vyhořely a část z nich (např. budova špitálu čp. V) už nebyla obnovena. Přesto však, i při postupujícím početním úbytku židovské obce, získala tato část města po požáru výraznou architektonickou dominantu nové synagogy, která pak ozvláštňovala její panoráma ještě dalších 90 let. Dnes zbývá z někdejšího ghetta 5 přízemních domků: čp. 191 (kdysi čp. I), 405 (II), 406 (III), 407 (VII) a 408 (VIII).

Nejstarší známá řečická **modlitebna** existovala zřejmě už před rokem 1650. Analogií podle jiných obcí lze soudit, že to byla jenom světnička nebo půdní komora v některém z obytných domků. Při rostoucím počtu židovských rodin však taková místnost věřícím brzy nemohla stačit.

První synagoga byla postavena se svolením vrchnosti (hrabat Götzů) roku 1708 v sousedství židovských domků na Obecnici. Za poskytnutí stavebního místa platila židovská obec nadále do městské pokladny pravidelný půlroční plat. Přízemní budova synagogy se vnějškem pravděpodobně příliš nelišila od sousedních židovských chalup. Podle zvětšeného detailu této stavby na plánku městečka z r. 1727 šlo o obdélnou budovu se dvěma prostornými místnostmi oddělenými středovou chodbou. V jedné z místností bydlel kantor, tj. duchovní (a pravděpodobně byla využívána i ke školnímu vyučování), druhá místnost (se šesti okny, vedoucími do tří světových stran) sloužila jako modlitební sál.

Svatostánek čili aron ha-kodeš se svitky Tóry stál pravděpodobně u jihovýchodní stěny této modlitebny (na plánku není zakreslen). Kantorův byt byl vytápěn pecí obsluhovanou z chodby, modlitební místnost byla bez vytápění. Není známo, jaké bylo vnitřní zařízení synagogy ani zda byla později nějak upravována pro stále stoupající počet věřících (např. zvýšením sálu, vestavěním galerie pro ženy apod.). V roce 1828 bylo vlastníkem budovy město. Z let 1853-54 pak pochází jediný dochovaný seznam synagogálních sedadel se jmény jejich stálých předplatitelů. Při velkém požáru židovské čtvrtě 18. května 1863 tato synagoga se šindelovou střechou vyhořela (zachráněny byly jen svitky Tóry) a v původní podobě už nebyla obnovena.

Hned v následujícím roce 1864 dala židovská obec postavit na spáleništi první synagogy **druhou synagogu**. Jejím stavitelem (a snad i projektantem) byl K. Hamr. Šlo o vysokou budovu se stupňovitým štítem nad severozápadním (vstupním) průčelím. Synagoga měla úzké nárožní rizality a její fasády byly ozvláštněny střídmě užitými románskými, gotickými a v té době módními „orientálními“ prvky. Do miniaturního náměstíčka v bývalém ghettu byla budova obrácena delší boční stranou se čtyřmi vysokými okny kostelního typu. Synagoga neměla obvyklou předsíň, takže se zvenčí vstupovalo přímo do prostého modlitebního sálu s prkennou podlahou. Interiéru dominoval eklektický, převážně novogotický svatostánek (hebrejsky **aron ha-kodeš**) z roku 1874. Pro ženy byla určena dřevěná galerie, jejíž předprseň byla ozdobena opakujícím se motivem z městského znaku – řezbářsky ztvárněnými heraldickými růžemi pánů z Hradce. Pravidelné bohoslužby se v synagoze konaly jen do let 1. světové války: tehdy se jich účastnili také početní váleční uprchlíci z Haliče, které tenkrát židovská obec hostila. Po úmrtí posledního kantora (1916) a po návratu uprchlíků (1917-18) se v synagoze konaly bohoslužby už jen při výjimečných příležitostech, např. o největších svátcích.

Konec veřejného náboženského života přinesl židovským obcím v Protektorátě Čechy a Morava příchod „zastupujícího říšského protektora“ Reinharda Heydricha: v říjnu 1941 byly na jeho příkaz uzavřeny všechny synagogy a modlitebny. Cenné vnitřní vybavení synagog však bylo z velké části zachráněno před zničením a rozkradením, protože se (z iniciativy několika židovských historiků) podařilo nacistické vedení přesvědčit, že by se z nich dala sestavit zajímavá muzejní sbírka. V roce 1942 byly tedy rituální předměty ze všech synagog svezeny do Prahy, kde je většina z nich dosud uchovávána v depozitářích Židovského muzea. Z řečické synagogy se tak zachránilo např. 6 pergamenových svitků Tóry, pocházejících z let 1826-1890 (ty dnes slouží židovským obcím v různých zemích světa), nejméně 15 vyšívaných povijanů (kterými se svinutá Tóra převazuje) z let 1817-1900, 14 vyšívaných pláštíků (kterými se svinutá Tóra přikrývá) z let 1820-1900 a 3 bohatě vyšívané a zdobené opony (kterými se zahalují dvířka svatostánku, tj. skříně s uloženými Tórami) z let 1814-1887. Zchátralou, dávno neopravovanou synagogální budovu čp. 77 zakoupil po roce 1950 řečický Místní národní výbor, ale nenašel pro ni vhodné využití, takže po dalším chátrání ji v letech 1958-59 zbořil. Většina synagogální parcely byla později připojena k zahrádce patřící k sousednímu domku čp. 408.

K důležitým náboženským a sociálním institucím každé větší židovské obce patřily také lázeň, škola a špitál. Neobešla se bez nich ve starší době ani řečická obec. **Rituální lázeň** (hebrejsky **mikve**) je malá budova nebo místnost s vodní nádrží, která slouží k symbolické očistě. Nádrž o obsahu nejméně 762 litrů se naplňuje tekoucí přírodní vodou a musí být tak hluboká, aby umožnila ponoření celého těla. Do lázně vstupují především jednou za měsíc ženy, ale také (hlavně v předvečer svátků) zbožní muži. První známá řečická mikve byla umístěna v malém domečku nebo přístavku, který tvořil nejzápadnější budovu ghetta: stával mezi dnes už zbořeným špitálem čp. V a tokem Řečice (z níž byla nádrž lázně napájena). Kolem roku 1800 byla tato lázeň pro zchátralost zbořena a novou si židovská obec vystavěla za domkem čp. III (dnešním čp. 406). V roce 1863 byl lázeňský domeček pravděpodobně spolu s okolními domy zničen požárem a není známo, že by mikve byla později obnovena.

Škola, umístěná od roku 1708 v budově první synagogy, seznamovala se základními znalostmi a náboženstvím především chlapce (židovské dívky bývaly až do 19. století vzdělávány převážně doma). Např. k roku 1783 je v Řečici jako učitel vydržovaný obcí doložen Michael Moyses Abraham. Díky preferovanému školnímu vyučování býval v židovských komunitách (na rozdíl od křesťanského okolí) už od středověku velmi nízký výskyt negramotnosti. Po roce 1855 byla řečická židovská škola (jejímž vyučovacím jazykem musela být – stejně jako v jiných židovských školách – na základě dvorského dekretu němčina) přemístěna z dosavadních nevyhovujících prostor (rabínova bytu) do pronajatého přízemního domu čp. 213 na západní straně náměstí J. Hrubého. Kolem roku 1871 chodilo do této školy sice jen 14 žáků, ale náboženská obec přesto ještě uvažovala o stavbě nové školní budovy (existuje projekt z roku 1873 od stavitele Hynka Víty). Po přijetí školského zákona rušícího konfesijní školství však z plánu sešlo a židovské děti později chodily už jen do městské české školy.

Funkci starobince i chudobince plnil tzv. **špitál**, kde v 1-2 světnicích žili na náklad židovské obce ti nejchudší a osamělí, především osoby vyžadující stálou péči. Zdejší špitál byl zřízen roku 1777 v přízemním domku čp. V, který stál západně od synagogy. Při požáru ghetta roku 1863 budova špitálu vyhořela a už nebyla obnovena. Zbytky jejích zdí byly patrné ještě ve 30. letech 20. století, dnes je na špitální parcele zahrádka.

Hřbitov byl založen – zřejmě i pro věřící z okolí – v 1. polovině 17. století mezi poli a lukami 1,5 km jižně od katolického kostela (1100 m jižně od pozdějšího ghetta). V roce 1673 povolila městská rada jeho ohrazení, *„aby... od dobytka a jiných nepříležitostí při něm žádná škoda a překážka se nečinila“*. Před polovinou 19. století byl hřbitov podle plánů Martina Víty rozšířen k západu, takže se jeho rozloha zvětšila na 874 m^2, byl obehnán důkladnější vysokou zdí a u nově zřízeného vchodu opatřen prostou průchodní márnicí.

Neobvyklým řešením a jednoduchou konstrukcí se tato márnice značně lišila od podobných zařízení na jiných židovských hřbitovech. Dvě její stěny tvořil severozápadní roh hřbitovní zdi se vstupními dveřmi, dalšími dvěma stranami (už beze stěn a dveří) zůstala otevřená směrem do hřbitova. Jihovýchodní roh stavby přitom tvořil masivní zděný pilíř a celý tento přístřešek kryla stanová šindelová

střecha. Takto otevřená márnice ovšem nevyhovovala základnímu účelu, pro který se židovské márnice především stavěly: mezi dnem úmrtí a pohřbu zde u nebožtíka bdí členové čestného spolku – pohřebního bratrstva, modlí se a provádějí rituální očistu mrtvého těla omytím. Proto existovala ještě další, uzavřená márnice s omývacím stolem, umístěná v židovské čtvrti u domku čp. III (406). Hřbitovní přístřešek si svou původní neobvyklou podobu zachoval více než půldruhého století, až roku 1987 byl jeho neudržovaný krov stržen.

Nejstarší náhrobní kameny ze 17. století se pravděpodobně nedochovaly. Pracovníci Židovského muzea odhadli věk nejstarších existujících žulových náhrobků na 18. století, nejstarší kámen s čitelným nápisem je datován až rokem 1820. Hřbitov značné krajinotvorné hodnoty je však cennou, chráněnou historickou památkou s několika desítkami náhrobků barokního a klasicistního typu.

Z řad řečické židovské obce vzešlo mj. několik úspěšných právníků a lékařů. **Nejvýznamnějším rodákem** byl jeden z nich, balneolog MUDr. Leopold Gottlieb. Narodil se 17. března 1852 v dosud existujícím domě čp. 157 v Hradecké ulici jako nejmladší syn Gabriela Gottlieba, obchodníka se slámou. Do roku 1886 působil jako obvodní praktický lékař v Kardašově Řečici, později byl okresním lékařem v Jáchymově. Tam poprvé vědecky ověřil léčebné účinky místní radioaktivní důlní vody a stal se prvním lázeňským lékařem nově zřízeného léčebného ústavu. Jáchymovské lázně, oficiálně otevřené v roce 1906, byly prvními radioterapeutickými lázněmi na světě. MUDr. Gottlieb zde roku 1909 přijal i britského krále Edwarda VII., publikoval o nových léčebných metodách odborné práce a za své zásluhy byl jmenován císařským radou. Zemřel v Praze 21. června 1916.

Jiří Fiedler

Z činnosti kynologického klubu

I ve druhém pololetí letošního roku vyvíjel kynologický klub bohatou činnost. Vrcholem byl závod, který se uskutečnil 16. července. Jednalo se již o 19. ročník Memoriálu Ivany Tůmové. Tento závod má vysoké parametry a zúčastňují se jej kynologové z celé republiky. Probíhá v kategoriích ZVV-1 a IPO-3. Výsledky jsou zároveň započítávány do Jihočeské ligy kynologů. Z našeho klubu se jej zúčastnili Dáša Vacková a Honza Chvojka. Dáša obsadila ve vyšší kategorii IPO-3 páté místo, Honza byl v kategorii ZVV-1 sedmý. Závod se velmi vydařil a to i díky prostředí, ve kterém se konal. Proto bychom chtěli poděkovat řečickým fotbalistům, kteří nám zapůjčili svůj stadion.

Po prázdninách se opět naplno rozjel výcvik psů na cvičišti u rybníka Velkého. Tato aktivita byla zúročena účastí na zkouškách a závodech. Nejpilnější v tomto směru byla Lenka Bartošová, která se se svým belgickým ovčákem Uriaschem zúčastnila závodů podle ZZO ve Vimperku a Kaplici, kde skončila čtvrtá, v Písku byla druhá a ve Strakonicích závod vyhrála.

Začátkem listopadu skládali D. Vacková, H. Chvojka a J. Dohnal zkoušky v Třeboni. Všichni byli úspěšní.

Pro ty, co si na zkoušky či „větší“ závody ještě netroufají, jsme 27. listopadu uspořádali klubový závod „O řečického psího přeborníka“, a to podle ZVV-1. Zúčastnilo se 12 psovodů a „přísní“ rozhodčí Dáša Vacková a Honza Chvojka neměli lehkou úlohu. Někomu se nějaký ten cvik nepovedl, ale hlavní bylo, že si všichni vyzkoušeli, jak to při zkouškch chodí, zjistili, co je třeba dopilovat a hlavně se užilo hodně legrace.

Ale nejen výcvikem živ je řečický kynolog. Nemalé úsilí a finanční prostředky stojí i péče o náš areál. O to víc nás mrzí, že se najde skupina mládeže, pro kterou je potěšení naše cvičiště ničit. Z těchto důvodů jsme byli donuceni cvičák oplotit. Přestože nám finančně pomohla i obec, hlavní zátěž leží na nás. Práce provádíme svépomocí. Plot bude výhodný i z bezpečnostních důvodů, poněvadž cesta okolo rybníka je hojně využívána i k procházkám občanů.

Letošní rok hodláme tradičně ukončit 26. 12. posezením, které nám zpestří country kapela Tomáše Hutra. A zde si budeme přát, abychom zůstali i v příštím roce tou dobrou partou, kterou jsme doposud.

A ještě závěrem – máte-li doma psa a chtěli byste se věnovat výcviku, přijďte se za námi nezávazně podívat. Výcvik je rozdělen na začátečníky a pokročilé a na cvičišti u rybníka Velkého nás najdete každou neděli od 9 hodin.

Tomáš Kulha, předseda k. k.

Pár řádek od modelářů a šikulek

Z vánočního čísla Řečických zajímavostí by se měla nést (a snad tomu tak je) pohoda blížících se vánočních svátků a příchod nového roku. Protože se snažíme v místním čtvrtletníku pokaždé předat několik aktuálních informací, učiníme tak jen v krátkosti i nyní, abychom nerušili toto přeci jen slavnostnější číslo časopisu.

Zimní období je pro činnost modelářů nevlídné, i když vývoj posledních let nám umožňuje provozovat svou zálibu i v tělocvičnách. Elektronika se zmenšuje, tak není problém postavit model i na tzv. halový provoz. Touto cestou se snažíme jít i my, a během schůzek s dětmi trénujeme v místní sportovní hale na jarní soutěže. Popřejme tedy dětem, aby se jim dařilo a na jarních soutěžích důstojně reprezentovaly naše město.

Šikulky pilně chodí do své dílny, kterou díky ochotě radnice máme nyní v přízemních kancelářích tohoto objektu a v těchto dnech se připravují na místní vánoční trhy, kde s patřičnou hrdostí prodávají své výrobky. Zveme Vás už nyní k

jejich stánku, abyste si vybrali nějakou milou drobnost z jejich nabídky.

Pro vánoční číslo se sluší uvést i několik slov bilancujících nachylující se rok. Naše sdružení prožilo standardní období, podařilo se nám získat grantové prostředky od Jihočeského kraje na náš provoz, samozřejmě s dofinancováním z městského rozpočtu. Během roku jsme uspořádali a současně se i zúčastnili několika akcí pro veřejnost v našem městě, dosáhli jsme několika hezkých sportovních úspěchů. Naše práce s mládeží je již zavedená, přesto však nelehká. Všichni, kteří se dětem věnují, tak činí na úkor svého volného času a odměnou je jim výsledek dětského snažení jejich svěřenců. Především jim patří dík v těchto řádcích za tuto činnost a přípravu na každotýdenní schůzky.

Nám všem na závěr těchto několika vět přeji krásné prožití nejhezčích svátků v roce, nějakou milou drobnost pod stromečkem a do nového roku všem hodně štěstí, zdraví, osobních i pracovních úspěchů.

Ing. Milan Karas

České Vánoce s Adamem Václavem Michnou

Chtíc aby spal,
tak zpívala synáčkovi,
matka, jež ponocovala,
miláčkovi.

Úvodními verši začíná stále oblíbená vánoční píseň, kterou každoročně zpíváme, či posloucháme již několik století. Jejím autorem byl nejvýznamnější český básník a hudební skladatel českého baroka, **Adam Václav Michna z Otradovic**, narozený pravděpodobně v roce 1600 v Jindřichově Hradci, v domě, který stával na rohu náměstí Míru a Svatojánské ulice. Na fasádě hotelu Concertino – Zlatá husa, připomíná tuto skutečnost pamětní deska.

Byl synem zámeckého purkrabího, a rovněž varhaníka, Michala Michny z Otradovic. Vzdělání se mu dostalo v hradecké jezuitské koleji, včetně vzdělání hudebního, v letech 1611–1617.

Na rozdíl od široce známého Michnova díla máme jen skromné vědomosti o jeho osobním životě. Věrohodně je zaznamenáno, že v roce 1633 už byl uznávaným varhaníkem proboštského kostela Nanebevzetí Panny Marie a kantorem, vyučujícím hudbě a zpěvu. Se svou první ženou Zuzanou Cimmermannovou vyženil dva domy. V jednom z nich měl šenkovní právo, takže

byl pravděpodobně také hospodským. V manželství se mu zřejmě dařilo, spolu se ženou nastřádali značné jmění.

V roce 1645, za vpádu švédského vojska do Jindřichova Hradce, musel Michna jako zámožný muž dát na válečnou kontribuci Švédům 400 zl. Při dalším vpádu Švédů do Čech v roce 1648 došlo na Prahu. Za nemilosrdného drancování zabavili Švédové také Palladium země české, ukrývané ve svatovítském chrámu. Po diplomatickém jednání, na zákrok Brigity z Lobkovic, bylo vydáno rakouské císařovně. Na původní místo ve Staré Boleslavi se palladium vrátilo při slavné pouti 8. září 1650. Oslavnou mariánskou píseň k této příležitosti složil Adam V. Michna.

Po smrti své první ženy se Michna oženil podruhé v roce 1671 s Kateřinou Eppinauerovou. Spolu založili nadaci při farním kostele, s vkladem 1000 zlatých na oblečení tří hudebně nadaných chudých studentů. Michna byl také starším jindřichohradeckého literátského bratrstva a členem katolické Mariánské družiny při jezuitské koleji, jejímž rektorem byl v letech 1656-1660 známý historik, jezuita Bohuslav Balbín, obránce českého jazyka.

Adam Michna z Otradovic byl autorem velice plodným. Napsal mnoho mší, litanií, requiem a duchovních písní. Sbírka těchto písní, pod názvem Česká mariánská muzika, vyšla v roce 1647. Michna ji věnoval tehdejšímu pražskému arcibiskupovi kardinálu Harrachovi. V roce 1653 vyšla útlá sbírka mystických písní Loutna česká, v roce 1661 Svatoroční muzika, oslavující svaté podle církevního kalendáře. Svá díla vydával v Akademické tiskárně jezuitského řádu v Praze.

Přestože liturgie byla při mši vedena latinsky, tolerovala církev v kostele český zpěv. Zprvu byly písně určeny zpěvákům na kůru, koncem 17. století už byly vydávány zpěvníky pro věřící. Michnovy písně se pro svou zpěvnost rychle rozšířily. Kromě samostatných vydání se brzy objevily i v kancionálech a některé z nich zlidověly.

Michnovy skladby jsou stále na pořadu mnohých koncertů z české barokní hudby. Jeho píseň Nebeští kavalérové se stala znělkou jihočeského hudebního festivalu Concertino Praga. V roce 2003 vydalo nakladatelství BB art pod stejným názvem výbor z jeho básní.

Od úmrtí Adama Václava Michny uplynulo již 335 let, zemřel, pravděpodobně bezdětný, v listopadu 1676.

Zdenka Maršíková

Prameny: Internet, J.Sehnal - úvod k vydání České mariánské muziky

Osud tří čapích vajec

Na jaře jsem psal v Řečických zajímavostech o snížení čapího hnízda, které už příliš zatěžovalo krov hlavní školní budovy. Čápi letos sice se zahnízděním poněkud otáleli, ale nakonec se na řečické škole přece jen usadili. Bohužel však i v životě těchto velkých ptáků dochází k tragédiím. 19. května našli zaměstnanci Nevy v nádrži nacházející se v areálu podniku uhynulého čápa, který uvízl v hlubokém bahně, a již se mu nepodařilo vzlétnout.

Protože z prostoru za vrátnicí je na střechu školy dobře vidět, neuniklo všímavějším pozorovatelům, že hnízdo bývá v této době častěji opouštěno. Bylo zřejmé, že se o násadu stará jediný pták, a že mrtvý jedinec byl tudíž jeho partnerem. Především p. Červenkové a p. Valdovi patří uznání za to, že o situaci informovali záchrannou stanici při zoologické zahradě Ohrada v Hluboké nad Vltavou. Její pracovníci iniciovali zásah hasičů, kteří z hnízda odebrali tři snesená vejce, a ta byla vzápětí převezena na stanici.

Podle sdělení zoologa zahrady Mgr. Ivana Kubáta byla dvě vejce už bohužel zastydlá, z jednoho se však přece jenom vylíhlo čápě. Teď už vyrostlo, daří se mu dobře, protože si však příliš zvyklo na přítomnost lidí, nebylo by vhodné vypustit je do volné přírody. Na Ohradě počítají s tím, že ho na jaře nabídnou některému z našich zooparků.

Na závěr pár informací vypsaných z odborné literatury: Čapí samice snáší nejčastěji tři čistě bílá vejce, ale vzácně jich může být v hnízdě až sedm. Jejich průměrné rozměry jsou 72, 81 x 52,91 mm. Sezení trvá 33 až 34 dní a oba partneři se při něm střídají. Zatímco na jihu Čech hnízdí čápi bílí převážně na budovách, na jižní Moravě jsou místy častá hnízda ve volné přírodě. Každému zájemci doporučuji navštívit kupř. krajinu při soutoku Dyje s Moravou v blízkosti Lanžhotu, kde je možné pozorovat z jednoho místa tři i více obsazených čapích hnízd, spočívajících zejména v korunách mohutných dubů.

Jan Frolík

Kulturní akce v obci Pleše

17.12.2011 – **Předvánoční taneční zábava**, hraje **JEDNÍMTAHEM,**
začátek ve **20.00 hod.**

22.12.2011 – **Vánoční koncert**, kaple Sv. Jana a Pavla, **Machovo kvarteto** + děti,
začátek v **18.00 hod.**

21.1.2012 – **III. Společenský ples**, pořádá SDH Pleše a MS Borek Pleše , hraje **GLOBUS 2**,
začátek ve **20.00 hod.**

*** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** ***

Česká katolická charita – Charitní domov Kardašova Řečice přijme účetní/ho na poloviční úvazek. Podvojné účetnictví, mzdy, evidence majetku – úč. program Valet. Respekt k církevnímu prostředí podmínkou. Informace u vedoucí domova Mgr. Ivany Mrázové, telefon 777 921 020, e-mail: **mrazova@ckch.cz.**

VÝUKA NĚMECKÉHO JAZYKA

- doučování žáků ZŠ / SŠ
- příprava na státní maturitu
- příprava na přijímací zkoušku na VŠ
- výuka pro začátečníky i pokročilé
- gramatika
- konverzace
- možnost výuky u Vás doma

Jana Müllerová, tel.: 721 245 111, email: swayland@email.cz

* *

Masáže

Pohlazení nejen pro tělo …….
- sportovně rekondiční
a relaxační masáže
- ruční lymfatické masáže
Možnost docházky za zákazníkem!

Radim Madar, Kardašova Řečice, telefon 724 910 934

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

PEDIKÚRA, MANIKÚRA „SLUNÍČKO“

U vás doma
- docházka dle osobní nebo telefonické domluvy
- možnost dárkových poukazů

Ivana Klašková
Palackého 200, Kardašova Řečice
telefon: 606 757 416

****

Vánoční prodej kaprů

Rybářství Kardašova Řečice – areál naproti sádkám.

PRODEJNÍ DOBA: **22. 12. – 23. 12. 2011**
8.00 – 15.30 hodin

CENA: I. jakost **68,-- Kč/ kg**
výběr **78,-- Kč/ kg**

WINDOOR®

PLASTOVÁ, DŘEVĚNÁ A HLINÍKOVÁ OKNA, DVEŘE, PODLAHY A GARÁŽOVÁ VRATA
ZA NEJNIŽŠÍ CENY

QUICKHAUS® s.r.o.
VÝSTAVBA RODINNÝCH DOMŮ
V SYSTÉMU MONTOVANÉ DŘEVOSTAVBY

AtelierJH
PROJEKTOVÁNÍ STAVEB

AKCE:
OBJEDNEJ, KUP A VYHRAJ !
2011

Kdokoliv, kdo si cokoliv objedná u společností WINDOOR CZ s.r.o., QUICKHAUS s.r.o. a ATELIER JH s.r.o. **od 15. 8. 2011 do 15. 12. 2011** bude zařazen do **slosování o hodnotné ceny.**

Slosování proběhne na prodejně spol. WINDOOR CZ s.r.o. dne 16. 12. 2011 ve 12 hod.

Ceny budou předány dne 22. 12. 2011 v 15 hod. v prodejně oken a dveří Václavská 40/III Jindřichův Hradec.
Soutěžní a obchodní podmínky jsou na provozovnách spol. WINDOOR CZ s.r.o., QUICKHAUS s.r.o. a ATELIER JH s.r.o.

WINDOOR CZ s.r.o.,
Václavská 40/III, J. Hradec
tel.: 733 713 651, 739 933 939
nové webové stránky:
www.windoor.cz

Vítězové budou zveřejněni
v Týdeníku Jindřichohradecka

*VYSOKORYCHLOSTNÍ, KVALITNÍ A NEOMEZENÝ **INTERNET***
*KAPACITA **AŽ 100 Mbit/s** ZA ZAJÍMAVÉ CENY*
PŘIPOJENÍ OPTICKÝM VLÁKNEM I BEZDRÁTOVĚ

- Jednoduché a srozumitelné smluvní podmínky s možností službu přerušit či ukončit v krátké výpovědní lhůtě
- Možnost osobního jednání přímo v J. Hradci
- Kvalitní servis a on-line podpora

ZDARMA:
- 3 měsíce připojení pro nové zákazníky
- Technologie pro připojení pro zákazníky, kteří přichází od konkurenční služby

Objednávky a bližší informace:
JHComp s.r.o.
Nádražní 510/II
J. Hradec
tel.: 384 325 158
734 310 278

info@jhcomp.cz
www.jhcomp.cz

JHComp

PRODÁM

zánovní dámské kolo klasické konstrukce (brzdění šlapadly – torpedo), volba převodů otočnou rukojetí (bezpáčková), kompletní výbava – nosič, světla, blatníky, zvonek atd., původní cena 11.900,-Kč, nyní za 5.900,- Kč, při rychlém jednání sleva!

Nabídky na tel.: 603 93 17 58, stačí SMS.

NABÍZÍM PODNIKATELŮM

vedení daňové evidence, účetnictví, mezd, DPH včetně daňového přiznání. Komunikace s úřady, praxe 17 let v účetní firmě.
e-mail: 38438@seznam.cz telefon: 723 310 745

DRAŽBA

rodinného domu v Kardašově Řečici – čp. 699, na p. č. 1233, včetně pozemku p. č. 304/30 v k. ú. Kardašova Řečice. Dražba se koná dne 25. 1. 2011 v 15.00 hodin v sídle Exekutorského úřadu Pelhřimov, Pražská 1156, 393 01 Pelhřimov. Výše nejnižšího podání Kč 1.600.000,00, výše jistoty se stanovuje na částku ve výši Kč 100.000,00.

NABÍZÍM

vedení účetnictví, daňové evidence, DPH a mezd, včetně komunikace s úřady. Praxe 10 let v účetní firmě.
e-mail: ucetnictviet@seznam.cz telefon: 606 252 213

JH BUS s. r. o., Jiráskovo předměstí 935/III, 377 01 Jindřichův Hradec upozorňuje, že s platností od 11. prosince 2011 do 8. prosince 2012 zavedl na lince č. **340910 Jindřichův Hradec-Soběslav-Tábor-Praha** nový **spoj č. 3**, který odjíždí **z Pravdovy ulice v 11.07 hodin. V Kardašově Řečici** je tento spoj **v 11.20 hodin** a pokračuje dále na Prahu.

**** **** **** **** **** **** **** **** **** ****

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905.
Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665
Redakční rada: Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma, Jitka Vondrková, František Beneš